

ють на Жидів і Нігрів і агітують за грінми на церков, мілітаризм і війну. А звуть себе христіянами, проповідують любов ближнього, всілякі заповіді божі і церковні, що між ними с тажож заповідь „Не убій”.

Зовсім иньшої думки і науки стрічають нас в літературі соціалістичній; вона демаскує фарисеїв і надутих „патріотів” та відкриває лихо і його причини. Соціалістична газета не зве **братом** злодія і приятелем ворога, а називає по **імені** кожного чоловіка і кожду річ. „Нема згоди між гнобителями і гнобленими!” — **кличе** преса соціалістична. „Нема любови між богатим працедавцем а убогим робітником, між гордим паном а погорджуваним невольником — нема любови між правдою а кривдою!

Нужденним є жите пролстаря! Лихим є капіталістичний лад, бо сльози вдів і сиріт зрошують його, бо чін стоїть на кривді і визиску багатоміліарднової маси!”

Таке читаємо в писаннях соціалістів, так вони накликають робітників до класової єдності і борби о краще завтра. Світло правди, переслідуване і закриване довгі віки, виходить тепер на верх і проганяє з людських умів старі брехливі ідеали та